

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

لَهُدْدِي رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّوْةُ عَلَيْهِ سَلَوةُ الْكَاظِمِ وَالرَّاءِ.

قَالَ السَّاجِنُ لِلأَمَامِ الْأَاصَمِ لِلْعَالَمِ الْوَالِفَ الْأَسْمَمِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلَىٰ

الْكَاظِمِيِّ فَوْلَىٰ مَفَاعِيلِيْنَ فَوْلَىٰ مَفَاعِيلِيْنَ مَفَاعِيلِيْنَ مَفَاعِيلِيْنَ مَفَاعِيلِيْنَ

طَوْلِيْنَ الشَّرْفِ الْمُحْتَطِيْهِ وَذَكْرِيْهِ وَمِنْ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ

وَزَلَّيْهِ فَاعِلَيْهِ حَفْظِيْهِ وَذَكْرِيْهِ وَسَقْفَلِيْنَ شَبَّوْهُ مِنْ يَوْمِيْهِ

وَزَلَّيْهِ لَوْزَنَ الْبَطْرِيْقَيْهِ وَذَكْرِيْهِ قَصْمَنَ فَوَرْقَهِ مَفَاعِيلِيْنَ

بَلْيَهِ وَكَاهِهِ بَكْوَيْهِ وَهَيْهِ وَيَهِيْ خَرْجَ مَفَاعِيلِيْنَ وَزَلَّيْهِ حَبْرِيْكَوْهُ

وَزَلَّيْهِ تَوْدَلُوْتَهُ وَهَارَقِيْهِ زَمَلُ عَلَيْهِ بَهَادِهِ فَصَبَرَ

سَقْفَلِيْنَ مَنْ فَاعِلَيْهِ مَنْ وَزَلَّيْهِ بَهَارَقِيْهِ فَاعِلَيْهِ مَوْلَىٰ وَوَزَلَّيْهِ

لَشَنِيْنَ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ

فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ فَاعِلَيْهِ

لذكره كان ختمه لا يتحقق وستره الأهم وباب المهم قديم فما أثار

فصل في الباب وفي الفعل

لذا زيد حرف كثي بعد سكين على ومهما فهو المزال المذلل

ولكن زيد في كجا به نسبت ع وقد قبل شعورى مطول

ولكن زيد فيه لغير التبديل على وتهه فالذهب فيه مقبل أو ز

ولكن جابر ثابت زايد عرضه على الأصل فالتشبيه فيه مقبول

فصل في الباقي منه

هو المور ما لا حرم فيه وسلامة السليم من الأذاف

وجابه على يصل خاتم بعد عدل مهوفي ولا انتف

واليس زعيم لغة ضرباً وفضلها فهو وراف الأصول

وما ينكر الوضعي عز العتال له فهو الصحيح بعد خدف

وأذن

بر اتفاق که هر چون
یعنی پیش از زان طبیعت میگذرد و بروان مرآتی به لذت چو ا
چیزی که مخفی است چنانچه هر چیزی را که نمی‌دانیم و یا شنیده بیش که شنود فهم نمایند همان زان
منازل فریبک بجهت قلچ دوم تقدیر میگیریم که المسوود چارم خود را لذت چو اینها
منازل فریبک بجهت دو لذت و چشم زدن از منازل فریبک سه لذت بازخواه
دو میگردیم که هم خود را بینایم چارم خود را بهم خود را بیارع ششم خود را
هر چند فریل ازین منازل سهند و شناور است که بجانب این هر دو سهند باز فریبت
مقدار از مفهوم نیاف و هویز و لذت و خواه میگیرد فریل ازین دو منازل شناور
است بتوشن بجانب این هر کجا کسی فاضل نمیگیرد این است مقدار از هر چیز که در هر چیز
دول را اعلی و نایاب را اغلق میگزند زیر و مقدم را مقدم از زان کویند که بقول
ایشت زایک هر دو موفر را میگزیند این کویند که اخیراً مفت از مقدم اثابه زایک
بجانب شنبه میگیرد و زان که از سهند است خود را در حضوره نمایی و اول
منازل را بجهت اخوت که نمی‌دانیم و بعضی را که ممکن است در غرقه آور را بجهت
اخوت ناممکن و بعضی بر این منازل کم رفاقت در اصل رسن مکلو و لذت چو اینها
منزل را رست از زان کویند که منازل بهتر باشند از منازل و لذتیه اعلم

